

целокупна државна власт произилази из радног народа и њему припада.

Што се тиче југословенских (после II светског рата) устава, и они су у овом питању еволуирали онако како су се развијала и мењала државно-правна схватања и пракса у изградњи југословенског социјалистичког (и самоуправног) друштва.

Тако онај први Устав ФНРЈ од 1946. год. иако је одражавао фазу револуционарне изградње друштва, тзв. фазу револуционарног етатизма определио се за начело народне суверености али не у класичном облику. Наиме, Устав каже (члан 6, став 1.) да у ФНРЈ сва власт произилази из народа и припада народу. Међутим, у теорији (и идеологији КПЈ) је већ тада била у оптицају идеја о суверености радничке класе јер је на делу био и функционисао систем диктатуре пролетаријата.

Социјалистичка Југославија је почетком 50-тих година XX века предњачила међу државама народне демократије у критици догматског модела совјетске (социјалистичке) државе, али и у пракси јер је започела изградњу новог облика, тзв. самоуправног социјализма. Без већег искуства у томе, смело се упустила у један експеримент који је био без преседана у упоредној социјалистичкој пракси. Самоуправљање је визионарски наговестило нову улогу радника, битно другачију од оне у бирократском социјализму. Од објекта власти, радник је сада требало да постане њен субјекат. Ма колико то и тада (а и касније) изгледало смело и утопијски, наш Уставни закон о основама друштвеног и политичког уређења ФНРЈ и савезним органима власти од 1953. год. је правно (уставно-правно) поставио радника у средиште власти и управљања друштвеним пословима. У складу са крупним променама које су наговестиле другачији економски положај радника, овај наш Устав напушта класичну концепцију народне суверености и уводи појам радног човека као изворног носиоца власти. Он каже да „сва власт у ФНРЈ припада радном народу“, а такође предвиђа и да ту власт радни народ остварује преко органа самоуправљања и институција непосредне демократије. На овај начин се хтело да се покаже да је принцип народне суверености превазиђен самоуправљањем радног народа које обезбеђује потпунију власт (сувереност) радника и то не само у политичкој већ и у економској сфери друштвеног живота. Устав СФРЈ од 1963. год. је изразио најпотпунију концепцију самоуправљања; то је било интегрално самоуправљање које се градило „одоздо па до горе“, од општине па до федерације. Заокружујући тако целину самоуправног